

Petőcz András

Lengyelország

lengyelország, milyen messzire vagy, mennyire távol,
autóstoppal járom be földjeidet, mindenki mosolyog,
vodkával kínál mindenki, ha azt mondom, *magyar*,
ha csak azt mondom, magyar vagyok

szőke lány ül az ölembe, varsóban, a villamoson,
oroszul magyarázok neki, nem érti, csak nevet, de,
ha azt mondom, *budapest*, tágra nyílik a szeme,
kitágul a szembogara, ha budapest szóba kerül

az újonnan felépített óváros kávéházában teát iszom,
szakállas jazzszaxofonossal beszélgetek, azt mondja, *lgt*,
hajnalban valami részeg utcában bolyongok, öntudatlan,
ismeretlen kezek emelnek fel a földről

másnap teherautó platóján utazom egész a tengerig,
hideg a nyári hajnal, fogvacogva ébredek hálózsákomban,
a sofőr rám szól, *ez itt a végállomás*, és otthagy, egyedül,
magamra hagy az idegen, tengerparti város főterén

orosz arcú, kék szemű ember érkezik, azt mondja,
nálunk alszol majd, magyar barátom, és vodkával
kínál, hozzá pirogot eszünk, mondja, hogy délben
céklaleves lesz, vagyis *barscs*, és szeretni fogom

este kísétálunk a tengerpartra, nézzük a csillagokat,
arról magyaráz, hogy másnaptól nem veszi fel a munkát,
bent tölti az éjszakát a gyárban, de én csak nyugodtan
használjam a lakását, ad nekem kulcsot

meg arról is beszél, hogy *üdvözlét a távoli budapestnek*,
és hamarosan elindul a varsói gyors, ne féljek egyáltalán,
a varsói gyors budapestre is elérkezik, mondja nevetve,
és szorosán átöleli a vállamat

lengyelország, mennyire távol vagy már, milyen messzire,
ha gondolok is rád, torkom összeszorul, nem tudom, miért,

hűvös teákat iszom, és *bigoszt* eszem, mert éhezem nagyon,
és kitűzöm fehér-piros jelvényedet, ha úgy alakul

messzire vagy már, lengyelország, nagyon is távol,
bolyongok a pesti belvárosban, nagyképű kamasz,
solidarność-jelvény van a kabátomon, és nem zavar,
ha ballonkabátos férfiak figyelik lépteim

Petőcz András (1959, Budapest) József Attila-díjas író és költő.